

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. Благоевград, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско дело № 20221200500022 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба от Вл.В. К., ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. И.Р., срещу Решение № 503073 от 20.10.2021г., постановено по гр.д. № 632/2020г. по описа на РС Р., с което е отхвърлен като неоснователен предявения иск с правно основание чл. 422 от ГПК, от Вл.В. К., ЕГН *****, срещу „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., на адрес: гр. Р., ул. „Г.Д. ...“, представлявано от Й.И.К., за заплащане на сумата от 20 687.81лв., представляваща възнаграждение за посредничество при продажба на недвижими имоти и споразумение от 26.05.2017г., ведно със законната лихва върху неизплатената главница, считано от датата на депозиране на заявлението в съда-12.03.2020г. до окончателното изплащане на дължимото.

С въззивната жалба срещу обжалваното решение са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост, като се поддържа че същото е постановено в нарушение на съдопроизводствените правила на чл. 236 ал. 2 от ГПК.

Оспорват се изводите на първоинстанционния съд, като се възразява че съдебният състав неправилно е приел в мотивите си към обжалвания съдебен акт, че сключеното споразумение от 26.05.2017г. е нищожно, поради липса на основание.

Навадени са доводи с въззивната жалба, че в изводите на съда се съдържат необосновани заключения и такива лишени от правен смисъл както и противоречащи на представените

писмени доказателства и безспорно установените такива по делото пред първата съдебна инстанция.

Излагат се съображения, че не е спорно между страните, че жалбоподателят- ищец пред РС Р., е бил в трудово правни отношения с три дружества- съгласно трудов договор за периода от 09.11.2009г. до 01.07.2015г. с „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., на длъжност „специалист продажби..“, по силата на трудов договор, за периода от 01.07.2015г. до 01.02.2016г. с „П.Г.К.К.“ ЕАД, ЕИК ..., на длъжност „специалист продажби..“ и по трудов договор, за периода от 01.02.2016г. с „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., също на длъжност „специалист продажби..“ Поддържа се с въззивната жалба също така, че пред първоинстанционния съд, безспорно е установено че жалбоподателят- ищец има вземане в размер на 20 687.81лв., за което има прието писмено доказателство- споразумение „график, за заплащане на тази сума с погасителен план, подписан от представителят на „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ....

Основното възражение с въззивната жалба е срещу извода на първоинстанционния съд, в мотивите към обжалваното съдебно решение- че постигнатото между страните по споразумение от 26.05.2017г., е нищожно на осн. чл. 26 ал.1 от ЗЗД е нищожно поради липса на основание. Излагат се съображения, че от липсата на счетоводно записване на поетото със споразумението задължение в счетоводството на „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., не може да се направи заключение, че сключеното споразумение е недействително. Поддържа се с въззивната жалба, че по делото по несъмнен начин се доказва че въззиваемото дружество „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., е длъжник за претендираното вземане като страна по споразумението и „заместващ в дълг“, по смисъла на чл. 102 от ЗЗД, като съгласието за това е дадено изрично и в писмена форма. Навадени се доводи с в. жалба, че първоинстанционния съд не е обосновал доводите с тази насока, поради което е налице процесуално нарушение на съдопроизводствените правила, по смисъла на чл. 236 ал.2 от ГПК.

Оспорват се и доводите на първоинстанционния съд, че в тази насока не е било направено надлежно искане за изменение на предявения иск по реда на чл. 214 ал. 1 от ГПК.

Отделно оспорват се като неправилни и доводите на първоинстанционния съд, че исковата претенция е основана на „неизплатени допълнително трудови възнаграждения на основание трудов договор от 09.11.2009г....“. Поддържа се, че и в заповедното производство и в исковото такова, като основание за заплащане на претендираната сума е посочено- двустранно подписано споразумение, сключено въз основа на неизплатено задължение за комисионни по трудов договор, като не е ясно поради каква причина съдът е приел че основанието за предявения иск са неизплатени трудови възнаграждения на ищеца.

При изложените съображения с жалбата, иска се от въззивния съд, да отмени обжалваното решение на РС Р., като неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, като необосновано от събраните доказателства, и да постанови ново решение с което да уважи предявения иск с правно основание чл. 422 от ГПК като доказан и основателен.

Претендират се разноските, направени пред настоящата съдебна инстанция.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е депозиран писмен

отговор на въззивната жалба от насрещната страна- „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., чрез пълномощника адв. М.А., с който се иска от въззивния съд да остави жалбата без уважение и да потвърди атакуваното решение на първоинстанционния съд.

Поддържа се с писмения отговор, че от наведените доводи с ИМ пред първоинстанционния съд, видно е че основанието на исковата претенция, на което ищецът претендира вземането си за сумата от 20 687.81лв., е възникнало трудово правоотношение, на основание трудов договор от 09.11.2009г.

С писмения отговор се сочи, че при наведено своевременно възражение за нищожност на сключеното споразумение от 26.05.2017г. с отговора на ИМ, ищецът под формата на доводи срещу така наведеното възражение, навежда взаимноизключващи се твърдения- че ответникът „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., е поел чужд дълг, а именно този на „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., чрез встъпване в задълженията към ищеца, както и че е налице сключен договор за заместване в дълг по чл. 102 от ЗЗД. С писмения отговор на въззивната жалба са развити съображения, че договор за заместване в дълг/чл. 102 от ЗЗД/ и договор за встъпване в дълг/чл. 101 от ЗЗД/, са две различни материални правоотношения.

Акцентираща се, че в срока по чл. 214 от ГПК/до приключване на първото по делото съдебно заседание/, не е направил искане за изменение на основанието на предявения иск. Ето защо оплакването на въззивника, че съставът на РС Р. е процедирал в нарушение на процесуалния закон, като е разглеждал като основание за предявения иск, първоначално наведения от ищеца по делото- неизпълтени допълнителни трудови възнаграждения на основание трудов договор от 09.11.2009г., и не е разглеждал наведените с отговора на ищеца на отговора на ответника по делото- заместване в дълга на третото лице или встъпване в дълг, наред с третото лице- „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., е неоснователно. Съдът не би могъл при липса на изменение на първоначално предявеното основание, да се произнесе по иск на непредявено основание. А иначе поддържа се с отговора на въззивната жалба, че съгласно установената съдебна практика, искът следва да бъде разглеждан на основанието, на което е редовно заявен, според наведените от ищеца правно релевантни факти.

С отговора на въззивната жалба се поддържат съображения, че първоинстанционният съд правилно е приел фактическите твърдения, наведени с исковата молба за недоказани.

Ответното дружество „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., не е с предишно наименование „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., като касае се за две различни дружества. Ищецът няма вземане към ответното дружество- „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., за неизплатени трудово възнаграждения. Дължимите по чл. 6 т. 3 от трудовия договор/комисионни по 0.2% от всяка сделка/, които към 18.08.2015г. е в общ размер на 28 596.76лв., съставляват задължение което е осчетоводено в счетоводството на „П.Г.Х.“ ЕАД/в несъстоятелност/, но не е осчетоводено в счетоводството на „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК .... Акцентираща се с отговора на въззивната жалба, че въззивникът Вл.В. К., ЕГН *****, е сключвал отделни трудови договори с всяко едно от трите дружества- „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ...; „П.Г.К.К.“ ЕАД, ЕИК ... и „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., след като предходния трудов договор е бил прекратяван. Последният трудов договор, сключен с „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., е от 01.02.2016г.

При изложените съображения с писмения отговор на въззивната жалба от фактическа страна, излагат се правни съображения за това, че въз основа на събраните доказателства пред първоинстанционния съд установява се, че ищецът Вл.В. К., ЕГН *****, е кредитор на „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., а не на ответника по делото „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., като правилно съдът е кредитирал заключението на вещото лице по приетата СИЕ, че няма осчетоводено задължение за претендираната сума в счетоводството на въззиваемото дружество- ответник пред РС Р..

Поддържа се с писмения отговор на въззивната жалба, от пълномощника на въззиваемото дружество, че сключеното споразумение от 26.05.2017г. е нищожно, поради липса на основание, като изводите на първоинстанционния съд в тази насока са правилни и обосновани. Заплатените от ответното дружество суми като комисионни на ищеца Вл.В. К., ЕГН *****, са заплатени от трето лице суми за чужд дълг- този на длъжника „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК ..., по споразумение между него и „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК .... В счетоводството на „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., не са осчетоводени суми като комисионни на името на Вл.В. К., ЕГН ***** и там те не фигурират като вземане на ищеца по делото, тъй като задължения на трето дружество „П.Г.Х.К.“ АД, ЕИК .... Поради изложеното, поддържа се с отговора на въззивната жалба, че изводите на съда за нищожност на сключеното споразумение поради липса на основание, на осн. чл. 26 ал.2 от ЗЗД, са правилни, като в тази насока пред първоинстанционния съд е проведено пълно и главно доказване.

С писмения отговор се иска от въззивния съд, да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното решение на РС Р. като правилно, постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила на ГПК.

Претендират се и направените пред настоящата съдебна инстанция разноси, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл. 267 във вр. с чл. 262 ГПК намери подадената въззивна жалба за допустима, като подадени в срока за обжалване, от легитимирана страна, с правен интерес от обжалване. Същата отговаря на изискванията на закона и е редовна, като е насочена срещу съдебен акт на първоинстанционния съд, за който е изрично предвидена от закона възможност за инстанционен контрол от по- горната съдебна инстанция.

Депозирания писмен отговор е редовен с оглед на писмената форма и неговото съдържание, депозиран от насрещната страна по въззивната жалба и в установения от закона процесуален срок, поради което същият следва да бъде съобразен от въззивния съд при постановяването на решението по съществото на делото.

С писмено становище по делото, пълномощникът на жалбоподателя- адв. И.Р., поддържа изцяло въззивната жалба, на основанията наведени с нея и оспорва представения писмен отговор от насрещната страна. Конкретизират са доводите с въззивната жалба, като се излагат съображения, че първоинстанционният съд правилно е достигнал до извода, че

ответното дружество „П.Г.А.“ ЕАД е заплатило на ищеца Вл.В. К., по силата на сключено споразумение между тях на 26.05.2017г., комисионни на 24.01.2017г., в размер на 5 785лв., чрез насрещна престация на движима вещ- „пелетен котел“ на същата стойност, както и чрез комисионна на 28.02.2017г. сума в размер на 2 123.95лв. чрез насрещна престация на „мебели“ на същата стойност, като в този смисъл ответното дружество като трето лице, е заплатило чужди задължения на „П.Г.Х.К.“ АД, по споразумение между „П.Г.А.“ ЕАД и длъжника- „П.Г.Х.К.“ АД. В този смисъл оспорва се от жалбоподателя чрез неговия пълномощник по делото, последващия извод на първоинстанционния съд- че процесното споразумение от 26.05.2017г. е нищожно, защото ответникът го е подписал без основание. Застъпва се тезата, че този извод на съда е неправилен, като ирелевантни за спора са причините поради които „П.Г.А.“ ЕАД е поело задълженията на друго дружество- „П.Г.Х.К.“ АД, тъй като това е въпрос на техни вътрешни правоотношения. Релевантен за делото е само факта на знанието и постигнатото писмено съгласие между страните по споразумението от 26.05.2017г./между ищеца кредитор и новия длъжник/. При изложените съображения иска се от въззивния съд да отмени решението на първоинстанционния съд като неправилно и необосновано и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила по чл. 236 ал. 2 от ГПК.

Претендират се направените от жалбоподателя разноски пред първата и пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

Направено е възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокат на въззиваемото дружество, на осн. чл. 78 ал. 5 от ГПК.

В пледоариите си при устните състезания по делото, адв. А., като пълномощник на въззиваемото дружество – оспорва въззивната жалба, като моли съда да остави същата без уважение. Поддържа се становището, че съдът правилно се е произнесъл по единствено въведеното от ищеца правно основание за исковата претенция- неизплатени допълнителни трудови възнаграждения по трудов договор от 09.11.2019г. Оспорва се оплакването с въззивната жалба- за допуснато нарушение на съдопроизводствените правила, като се застъпва от страна на жалбоподателя тезата че първоинстанционният съд правилно не е приел за разглеждане наведеното като доводи срещу отговора на исковата молба от ищцовата страна- ново основание въз основа на взаимноизключващи се твърдения, а именно че ответникът „П.Г.А.“ ЕАД е поел чужд дълг- този на „П.Г.Х.К.“ АД, чрез встъпване в задълженията му към ищеца. Акцентираща се, че ищецът не е изменил първоначално предявения си иск по реда на чл. 214 от ГПК по отношение на неговото основание, като в този смисъл правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е отказал да се произнесе по незаявено по процесуалните правила на ГПК основание от ищеца. Поддържа се в пледоариите пред въззивния съд от пълномощника на въззиваемото дружество, че налице е задължение на „П.Г.Х.К.“ АД към ищеца Вл.В. К. и същото е прието като вземане в откритото производство по несъстоятелност. При тези съображения иска се от въззивния съд да постанови съдебния си акт, като потвърди обжалваното решение на РС Р. като правилно и обосновано.

За да се произнесе в рамките на правомощията си, въззивният съд в настоящия си състав, съобрази следното:

Предявен е за разглеждане пред първоинстанционния съд по настоящото дело, иск с правно основание чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 415 от ГПК, във вр. с чл. 128 т. 2 от КТ, във връзка с чл. 242 от КТ, който първоинстанционният съд правилно е квалифицирал и разгледал, въз основа на редовна искова молба.

Производството е образувано по депозирана пред първоинстанционния съд искова молба, от Вл.В. К., ЕГН ***** от гр.С., бул. "Ш.пр. ..., чрез адв. И.Р., срещу „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., седалище и адрес на управление: гр. Р., ул. "Г.Д. ..., представлявано от управителя Й.И.К..

Исковата претенция е основана на фактически твърдения изложени в обстоятелствената част на исковата молба, за това че жалбоподателя- Вл.В. К., от 2009г. е бил служител в „П.Г.А.“ ЕАД, което към момента на възникването на трудовото правоотношение е било наименовано- „П.Г.Х.К.“ АД. Ищецът твърди че е заемал по силата на сключен валиден трудов договор длъжността- „специалист продажби и следпродажбено обслужване недвижими имоти/брокер/“. Освен договореното между страните основно месечно трудово възнаграждение, в размер на 1 025лв., ищецът твърди че на осн. чл. 5 т. 1 от трудовия договор, уговорено е било и заплащането на допълнително трудово възнаграждение, в размер на 0.2% от всяка реализирана сделка, съгласно чл. 5 т. 3 договора.

Твърди се с ИМ, че към 18.08.2015г., след извършена справка в счетоводството на ответното дружество, работодателят е дължал комисионни от извършени продажби на недвижими имоти със съдействието на ищеца, в размер общо на 28 596.76лв.

Ищецът твърди че по негово искане, на два пъти е било извършено от дружеството ответник- даване вместо изпълнение, като му е предаден пелетен котел СВМ 45 на стойност 5 785.00лв. с начислен ДДС, както и мебели на стойност 2 123.95лв., след което вземането му за допълнителни трудови възнаграждения/комисионни в размер на 0.2% от всяка сделка/, са редуцирани до дължимата сума от 20 687.81лв.

Навадени са доводи с ИМ, че тази сума е била призната от представителят на „П.Г.А.“ ЕАД, чрез сключеното между страните писмено споразумение от 26.05.2017г., наименовано като „График за изплащане на комисионни на служител от отдел продажби „П.Г.А.“ ЕАД- В.К. за продажба на имоти“. Ищецът твърди че няколко дни след подписването на посоченото споразумение, трудовото му правоотношение с работодателят е било прекратено по взаимно съгласие и на осн. чл. 325 от КТ.

Сочи се от ищеца, че на 12.04.2018г. е била изпратена от Вл.В. К. до „П.Г.А.“ ЕАД, писмена покана за доброволно заплащане на дължимото допълнително възнаграждение за сумата от 20 687.81лв., ведно със законната лихва върху главницата в размер на 1 825.32лв. на осн. чл. 86 от ЗЗД. С писмената покана ищецът е поискал разваляне на уговорките постигнати със споразумение от 26.05.2017г. и е поканил ответника да му заплати цялата дължима сума от 20 687.81лв. като главница, като е дал срок за плащане до 20.04.2018г. Поканата за доброволно плащане е получена от представител на дружеството ответник на 16.04.2018г.,

но плащане в дадени от кредитора срок на дължимата сума не е постъпило.

От правна страна, исковата претенция е основана на твърдението на ищеца за неизпълнение на задължението на дружеството ответник като негов работодател, да му изплати неизплатени допълнително трудови възнаграждения на основание трудов договор от 09.11.2009г. и споразумение от 26.05.2017г., за което се твърди че е изискуемо и дължимо и с настъпил падеж.

На основание чл. 219 ал. 1 от ГПК съдът е конституирал в качеството на трето лице – помагач „П.Г.Х.К.“ АД, с ЕИК ... (в несъстоятелност), представлявано от синдика Р.И.Т..

Представител или процесуален представител на третото лице помагач не се явява по делото за да вземе становище по допустимостта и основателността на предявения иск.

След като не е получил плащане в дадения срок с писмената покана, ищецът- Вл.В. К., е депозирал заявление по чл. 410 ГПК, по което е образувано ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р.. В заявлението се иска от съда по заповедното производство, да осъди „П.Г.А.“ ЕАД да заплати на Вл.В. К., ЕГН *****, сумата 20 687.81лв., съставляваща неизплатено допълнително възнаграждение за сътрудничество при продажби на недвижим имот и въз основа на споразумение от 26.05.2017г., с което е уговорено разсрочено плащане на задължението.

Издадени са Разпореждане № 1372 от 13.03.2020г. и Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1373 от 13.03.2020г., с която е разпоредено длъжникът Вл.В. К., да заплати на кредитора „П.Г.А.“ ЕАД, сумата от 20 687.81лв., представляваща възнаграждение за просредничество при продажба на недвижими имоти и споразумение от 26.05.2017г., ведно със законната лихва върху неизплатената главница, считано от датата на депозирането на заявлението пред съда- 12.03.2020г., до окончателното изплащане на дължимото и сумата от 413,80лв., държавна такса в заповедното производство.

Заповедта е връчена в офиса на длъжника „П.Г.А.“ ЕАД- на 28.05.2020г.

В срока по чл. 414 ал. 2 от ГПК, депозирано е от Изпълнителният директор на „П.Г.А.“ ЕАД, възражение с което се оспорва вземането и се заявява, че длъжникът не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение.

С Разпореждане № 2263 от 09.06.2020г. по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р., дадени са на Вл.В. К. указания за предявяване на иск в едномесечен срок, за установяване дължимостта на процесните вземания пред граждански съд и по общия исков ред.

В срока по чл. 414 ал. 2 от ГПК, депозирана е искова молба от Вл.В. К., срещу „П.Г.А.“ ЕАД пред РС Р. и е бил предявен иск по чл. 422 от ГПК, въз основа на който е образувано гр. дело № 632/2020г. по описа на РС Р..

Иска се от първоинстанционния съд/РС Р./, да постанови решение с което да признае за установено по отношение на страните по делото, че Вл.В. К. има вземане от „П.Г.А.“ ЕАД, предмет на издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1373 от 13.03.2020г. по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р., в размер на 20 687.81лв.,

представляваща възнаграждение за посредничество при продажбата на недвижим имоти и споразумение от 26.05.2017г., ведно със законната лихва върху неизплатената главница, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК/12.03.2020г./, до окончателното изплащане на дължимото.

В срока и по реда на чл. 131 от ГПК, ответника „П.Г.А.“ ЕАД, чрез пълномощника си адв. М. А., е депозирал писмен отговор, с който е възразил срещу основателността на предявения иск. Оспорват се наведените с исковата молба фактически твърдения, като са наведени нови твърдения от ответната страна- че „П.Г.А.“ ЕАД и „П.Г.Х.К.“ АД са два различни правни субекта, а не едно и също преименовано дружество; че претендираното вземане от ищеца произтича от трудов договор от 2009г., сключен с „П.Г.Х.К.“ АД/в несъстоятелност/, където претендираната от Вл.В. К. сума е включена в списъка на кредиторите с приети вземания, поради което претендираното вземане е от „П.Г.Х.К.“ АД, а не от ответника по искането „П.Г.А.“ ЕАД. Твърди се още с писмения отговор, че ищецът Вл.В. К. е сключвал последователно трудови договори с няколко дружества- „П.Г.Х.К.“ АД, „П.Г.К.К.“ ЕАД и последния с „П.Г.А.“ ЕАД, като всеки отделен трудов договор е бил прекратяван преди да бъде сключен следващия.

Навадено е с писмения отговор на ИМ възражение за нищожност на споразумение от 26.05.2017г., поради липса на основание, съгласно чл. 26 ал.2 пр. 4 от ЗЗД. Поддържа се с писмения отговор, че от „П.Г.А.“ ЕАД е извършено даване вместо изпълнение и е погасено част от вземането на ищеца, като се твърди че е извършено плащане на чуждо задължение- това на „П.Г.Х.К.“ АД.

С обжалваното Решение № 503073 от 20.10.2021г., постановено по гр.д. № 632/2020г. по описа на РС Р., съдът е отхвърлил като неоснователен предявения иск по чл. 422 от ГПК от Вл.В. К. срещу „П.Г.А.“ ЕАД, с която е поискано да бъде установено вземане на Вл.В. К. от „П.Г.А.“ ЕАД, предмет на издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1373 от 13.03.2020г. по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р., за неизплатено допълнително трудово възнаграждение на основание трудов договор от 09.11.2009г. и писмено споразумение от 26.05.2017г. между страните по делото.

Видно е от мотивите към обжалвания съдебен акт, че първоинстанционният съд не е приел за разглеждане наведените нови основания за предявения иск от ищеца, след подаване на отговор на исковата молба от ответника- за сключване на договор за заместване в дълг по чл. 102 от ЗЗД и за заместване в дълг по чл. 101 от ЗЗД, поради това че същите не са били редовно въведени в процеса от ищеца, чрез изменение на първоначално предявения иск по чл. 214 от ГПК, направено най- късно до първото по делото съдебно заседание.

Първоинстанционният съд е уважил като основателно възражението за нищожност на споразумение от 26.05.2017г., поради липса на основание, тъй като е счел че от ответната страна е проведено пълно и главно доказване и е оборена презумпцията на чл. 26 ал.2 изр. 2 от ЗЗД. Приел е че длъжник за претендираното вземане на основаниято посочено с първоначалната искова молба- неизплатени допълнително трудови възнаграждения на основание трудов договор от 09.11.2009г., е друго дружество „П.Г.Х.К.“ АД, като „П.Г.А.“

ЕАД не е правопреемник на това дружество, а самостоятелен правен субект и същото не може да отговоря за чуждото задължение, след като сключеното между страните споразумение от 26.05.2017г. е нищожно и не е произвело правното си действие.

Решаващият състав на ОС Благоевград по настоящото дело, след съвкупна преценка на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, по вътрешно убеждение съгласно чл. 12 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетия като писмено доказателство при разглеждането на делото от първоинстанционния съд- трудов договор от 09.11.2009 г. между ищеца- Вл.В. К. и „П.Г.Х.К.“ ЕАД, с ЕИК ..., същият е бил назначен на длъжност „специалист продажби и следпродажбено обслужване недвижими имоти/брокер/ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1025лв. и допълнително възнаграждение в размер на 0.2 % от всяка сделка. Договорът е прекратен.

Съгласно справка от счетоводството на дружеството „П.Г.Х.К.“ АД към дата 18.08.2015г. работодателят дължи на Вл.В. К., комисионни за продажби на недвижими имоти, общо в нетен размер на 28 596.76 лева.

С трудов договор от 01.07.2015г., ищецът Вл. К. е назначен в дружеството „П.Г.К.К.“ ЕАД, с ЕИК 203492427, на длъжността „специалист продажби“. Договорът е прекратен със Заповед № 5 от 01.02.2016г. по взаимно съгласие между страните и на основание чл. 325 от КТ.

На същата дата- 01.02.2016г. ищецът е сключил трудов договор с ответното дружество- „П.Г.А.“ ЕАД, по силата на който е изпълнявал отново длъжността „специалист продажби“ с основното трудово възнаграждение в размер на 1025лв. месечно и допълнително възнаграждение съгласно клаузите в договора.

По делото е представен като писмен документ, наименован „график за изплащане на комисионни на служителя в отдела продажби на „П.Г.А.“ ЕАД - В.К. за продажба на имоти“, с който е договорено разсрочване на остатъчното задължение в размер на 20 687.81лв. на три вноски, всяка от които с конкретен падеж, а именно: първа вноски в размер на 10 000 лева и срок на плащане до 10.06.2017г.; втора вноски в размер на 5 687.81 лева и срок на плащане до 10.07.2017г. и трета вноски в размер на 5 000 лева и срок на плащане до 10.08.2017г. Същият е подписан от ищеца Вл.В. К. и от Изпълнителният директор на „П.Г.А.“ ЕАД, като не е оспорен от страните по делото досежно неговата истинност или автентичност.

По делото по искане на ответната страна е допусната и изслушана от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, от която е видно, че осчетоводените в дружеството ответник- „П.Г.А.“ ЕАД, задължения към ищеца Вл.В. К., за основно и допълнително трудово възнаграждение са изплатени. Вещото лице е категорично, че няма осчетоводени неизплатени други задължения.

Същевременно от заключението на експерта по приетата СИЕ установява се, че в

счетоводството на „П.Г.Х.К.“ ЕАД (в несъстоятелност) са осчетоводени суми като неизплатено задължение към ВЛ. К., на основание трудов договор от 09.11.2009г. Задължението е за допълнителни трудови възнаграждения по член 6 т. 3 от трудовия договор (комисионни по 0.2% от всяка сделка, извършена самостоятелно). Същото според експертното заключение към 18.08.2015г. е в общ размер на 28 596.76лв., от които е останала неизплатена сумата от 20 687.81лв., която сума е осчетоводена като неизплатена в счетоводството на третото лице помагач „П.Г.Х.“ ЕАД (в несъстоятелност).

Вещото леци е категорично в заключението си, че задължението от 28 596.76лева и остатъкът от 20 687.81лева, не са осчетоводени в счетоводството на дружеството ответник-„П.Г.А.“ ЕАД, като няма и плащания по изготвения график.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд излага следните правни доводи:

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК, настоящата инстанция констатира, че обжалваното решение на РС Р. е валидно постановено. Издадено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил, а с оглед на обхвата на обжалването е и процесуално допустимо.

Районният съд е сезиран с установителен иск по чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415 ал.1 т. 2 от ГПК, във вр. с чл. 128 т. 2 от КТ, във връзка с чл. 242 от КТ.

Искът по чл.422 ГПК се явява средство за защита на признато в заповедното производство вземане на кредитора. Предпоставка за допустимостта му наред с нормативно установените специфични условия е съответствието между заявеното и признато в заповедното производство вземане и предмета на делото, очертан с обстоятелствената част и петитума на исковата молба. При предявяването му по реда на чл. 422 ГПК ищецът следва да се съобрази с посоченото от него основание за издаване на заповед за изпълнение, за да установи съществуването на оспореното вземане такова, каквото е присъдено със заповедта по чл. 410 ГПК. Предявеният по реда на чл. 422 от ГПК иск представлява в този смисъл продължение на заповедното производство, с което е генетично и функционално свързан, в спорната му фаза и цели установяването по съдебен ред със сила на пресъдено нещо на вземането, признато с издадената заповед за изпълнение. При успешното провеждане на специалния установителен иск, се преодолява отлагателното въздействие на формалното възражение срещу издадената заповед и се превежда в изпълнение издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

В Тълкувателно решение № 4/18.04.2014г. по т.д № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС е прието, че правото на иск за установяване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение, съществува при наличието освен на общите, но и на специални процесуални предпоставки за надлежното му упражняване. Предмет на делото по установителния иск е съществуването на вземането по заповедта за изпълнение, издадена за парична сума, за заместима вещ или за

предаване на вещ – чл.410 ал.1 от ГПК. Вземането на кредитора съответства на задължението, което длъжникът трябва да изпълни, посочено в заповедта съгласно чл. 412 т. 6 от ГПК. Установителният иск по чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК е пряко обвързан със заповедното производство по чл.410 и сл. от ГПК и има за предмет съдебното установяване на вземане, идентично със заявеното в заповедното производство. Поради изложените съображения от правна страна, недопустимо е с исковата молба по чл. 422 от ГПК, едва пред гражданския съд пред който е предявен иска за установяване на вземането, да бъдат навеждани нови фактически твърдения или предявени нови основания за претендираното вземане, които не са били навеждани пред съда по заповедното производство и не са предмет на издадената заповед за изпълнение.

При наличието на идентичност на заявените правнорелевантни факти пред съда по заповедното производство и пред гражданския съд, пред който е предявен иска по чл. 422 от ГПК, ищецът кредитор- Вл.В. К., е основал вземането си срещу въззиваемия ответник- „П.Г.А.“ ЕАД, на ясно и точно заявеното правно основание- неизпълнено задължение за плащане на допълнително възнаграждение за комисионни за посредничество при продажбата на недвижими имоти и споразумение от 26.05.2017г., сключено между Вл.В. К. и изпълнителният директор на „П.Г.А.“ ЕАД, от което черпи права за предявения иск срещу този ответник.

Ответникът своевременно/ с отговора на исковата молба пред първоинстанционния съд/ е навел надлежно възражение за нищожност на споразумение от 26.05.2017г.- поради липса на основание по чл. 26 ал.2 пр. 4 от ЗЗД.

В производството по надлежно предявен установителен иск по чл. 422 от ГПК пред гражданския съд, ищецът кредитор дължи установяване при пълно и главно доказване на правнорелевантните факти, обуславящи основателността на предявения иск- наличието на валидно възникнало правоотношение между него и ответника, въз основа на конкретно посочен в заявлението пред съда по заповедното производство и в исковата молба основание за предявения иск по чл. 422 от ГПК; неизпълнението на задължението от страна на длъжника ответник, основано на заявеното от ищеца правно основание и при посочените пред съда правно релевантни факти, както и доказването на размера на неизпълненото задължение- за главница и законна лихва за забава, така както са предявени пред съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му- в обжалваната част. По останалите въпроси той е обвързан от оплакванията наведени с въззивната жалба, с които са очертани пределите и обема на инстанционната проверка, при условията на ограничен въззив.

Въззивният съд е обвързан освен от оплакванията неведени от жалбоподателя с въззивната жалба и от заявеното от ищеца правно основание на предявения иск- с исковата молба и в хода на първоинстанционното производство. Обективните и субективните предели на правния спор се определят от твърденията на ищеца в исковата молба, като в тези рамки съдът дължи произнасяне. Предметът на спора се очертава чрез обстоятелствената част и петитума на исковата молба, които от своя страна определят вида и правната квалификация

на предявения иск, по който съдът дължи произнасяне с решението си, за да разреши правния спор.

Последваща промяна в предмета на спора по инициатива на ищеца е допустима при спазване на предвидените в чл. 214 ГПК правила за изменение на иска. Изменението на иска по чл. 214, ал. 1 ГПК може да се отнася до основанието на иска или до самото искане или да е свързано с преминаване от установителен към осъдителен иск и обратно. Във всички случаи обаче, изменението на иска не може да засяга едновременно първоначално заявеното в исковата молба основание на иска и формулираното във връзка с него искане, тъй като води до промяна в предмета на първоначално въведения спор и допустимостта му е отречена с разпоредбата на чл. 214 ал. 1 изр. 2 ГПК.

Въвеждането на нови фактически твърдения и ново искане към съда, различни от първоначално заявените в исковата молба, съставлява едновременно изменение на основанието и петитума на предявения иск, което е процесуално недопустимо, предвид установените в чл. 214 ал.1 ГПК процесуални пречки за това. Процесуалният закон не предвижда възможност за предявяване на нов иск с хода на висиящия процес чрез изменение на иска, след размяна на съдебните книжа. В общия съдебен исков процес, съгласно чл. 214 ал. 1 ГПК, възможността за изменяване на основанието на иска е предоставена на ищеца до приключването на първото заседание за разглеждане на делото, като след изтичането на определения в закона преклузивен срок, такова изменение е процесуално недопустимо./Решение № 228 от 19.08.2013г. на ВКС по гр.д. № 1219/2012г., IV г. о., ГК/

В настоящия казус, с писмено становище след подаване на отговор на исковата молба от ответника по делото, ищецът Вл.В. К., чрез процесуалния си пълномощник- адв. Р., е навел ново основание във връзка с предявения иск, съчетано и с нови фактически твърдения. Навадени са доводи за това че ответника „П.Г.А.“ ЕАД, е заместил в дълг и по реда на чл. 102 от ЗЗД длъжника „П.Г.Х.К.“ АД, при подписването на процесното споразумение от 26.05.2017г., като са изложени съображения за валидността на така сключения договор за заместване в дълг, като защитна теза срещу направеното възражение от ответника за нищожност на споразумението поради липса на основание. Въпреки наведените доводи с писменото становище от 10.12.2010г., от ищцовата страна не е поискано изменение на предявения иск по основание- най- късно в първото по делото съдебно заседание.

Законът не предвижда възможност за автоматично изменение на основанието на претенцията по заявление на ищеца/Решение № 106 от 01.03.2011г. на ВКС по гр.д. № 1460/2009г. на IV г.о. на ГК/. Изрично искане за изменение на първоначално предявения иск по основание, не е направено от ищеца Вл.В. К. по реда на чл. 214 от ГПК, в определения от закона преклузивен срок/най- късно до приключване на първото по делото заседание/, поради което такова изменение не е могло да бъде допуснато от съда.

Въззивният състав на ОС Благоевград намира че правилно и в пълно съответствие с установената съдебна практика, първоинстанционният съд е отказал да коментира наведеното основание- договор за заместване в дълг по реда на чл. 102 от ЗЗД или договор

за встъпване в дълг по чл. 101 от ЗЗД, тъй като такова основание не е било заявено от ищеца в установения преклузивен срок по чл. 214 от ГПК, не е било допуснато от съда и съставлява ненадлежно въведено основание в исковия процес по делото от ищеца, а съдът не може да се позовава в решенията си на непредявени от страните доводи и възражения, по установения в ГПК процесуален ред. Оплакването с въззивната жалба за допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение, което е довело до нарушаване на правата на ищеца по делото, както и да е оказало съществено значение с оглед на крайния изход по делото, въззивният съд намира за неоснователно.

Видно е от защитните позиции на страните по делото, изразени чрез техните пълномощници, не е спорно обстоятелството че претендираното вземане има за основание неизплащането на допълнителни възнаграждения по трудов договор, сключен с третото лице помагач по делото- „П.Г.Х.К.“ АД, съставляващи комисионни при сключването на сделки с недвижими имоти, уговорени с чл. 5 т. 3 от трудовият договор от 09.11.2009г., в полза на въззивника Вл.В. К.. Същевременно иска за изплащане на дължимите суми, като допълнително възнаграждение по трудов договор, е насочен срещу ответника „П.Г.А.“ ЕАД, като видно от твърденията на ищеца с исквата молба, в тази насока същият се позовава на представеното пред РС Р. и прието като писмено доказателство- споразумение от 26.05.2017г. Срещу същото е наведено от ответната страна възражение за нищожност поради липса на основание, поради което въззивният съд счита че следва да бъде изяснена правната природа на процесното споразумение и неговото значение за правата и задълженията на страните по делото.

С договора за спогодба по чл. 365 от ЗЗД, страните уреждат съществуващ или възможен спор, като си правят взаимни отстъпки и с тях могат да създадат, да изменят или да променят и правоотношения, които не са били предмет на спора. Отстъпката е частичен отказ от първоначално твърдяното от страната право. Целта на спогодбата е внасяне на определеност и яснота в отношенията на спорещите страни, като се сложи край на правния спор. При постигането на спогодбата страните се съгласяват да считат, че правното положение е такова, каквото се сочи в спогодбата. Спогодбата е двустранен договор и за тълкуването ѝ се прилагат разпоредбите на чл. 20 от ЗЗД. За валидността ѝ се прилагат правилата на ЗЗД. Договорът за спогодба е каузална сделка – целта е прекратяване или предотвратяване на спор. Когато липсва съществуващ или възможен спор то спогодбата ще е нищожна поради липса на основание – чл. 26, ал. 2, пр. 4 от ЗЗД. Във всички случаи спогодбата предполага съществуващо преди това правоотношение между страните, което да е дало повод за правния спор (В този смисъл Решение № 192/13.12.2017 г. по гр. д. № 4439/2016 г. на ВКС, IV-то Г. О., постановено по реда на чл. 290 от ГПК.). Спогодбата е каузален договор - т.е., ако липсва основанието за спогодба, то тя е нищожна.

Настоящият състав на ОС Благоевград счита, че процесното споразумение от 26.05.2017г. *не съставлява спогодба* между страните по делото, по смисъла на чл. 365 от ЗЗД, тъй като няма характеристиките на типичната спогодба, очертани от закона и от съдебната практика. С процесното споразумение страните не са направили отстъпки, нито са уредили предходно

правоотношение между тях, основано на сключен трудов договор, тъй като по делото от заключението на експерта по допуснатата СИЕ, установява се че между тях няма неуредени имуществени отношения по повод на неизплатени трудови възнаграждения на Вл.В. К. от неговия работодател. Според състава на въззивния съд процесното споразумение по-скоро има характера на установителен договор между страните по делото/Ж.Ст.- Сила на пресъдено нещо в гражданския процес Сиела 2007г. с.125-129/, който не включва взаимни отстъпки и няма преобразуващо действие в материално правно отношение, съществуващо от преди това между същите страни. Страните по процесното споразумение от 26.05.2017г. са уговорили разсрочването на едно чуждо задължение, поето от „П.Г.А.“ ЕАД, като са уговорили сумите и сроковете за неговото изплащане. Уговореното с процесното споразумение има правноустановяващо/декларативно/ действие, което има облигационно действие и обвързва страните които са го подписали, докато същото не бъде обявено за нищожно или не бъде унищожено на някое от предвидените в закона правни основания за това. Приетото като писмено доказателство споразумение от 26.05.2017г. не е оспорено по делото по отношение на неговото съдържание или автентичност, като ищецът се позовава на него като основание за плащане на задължението за претендираните неизплатени допълнително трудови възнаграждения, на основание трудов договор от 09.11.2009г., сключен с третото лице помагач- „П.Г.Х.К.“ АД.

От анализа на съдържанието на споразумение от 26.05.2017г. и неговото тълкуване по реда на чл. 20 от ЗЗД, установява се според въззивния състав на съда разглеждащ делото, че страните подписали споразумението- ищецът Вл.В. К. и изпълнителният директор на дружеството ответник- „П.Г.А.“ ЕАД, са обвързани от поети задължения за изплащането на чужд дълг- този на третото лице помагач по делото „П.Г.Х.К.“ АД, към кредитора Вл.В. К., за което се установява по делото, че е осчетоводено на същото основание и за същия размер в счетоводството на „П.Г.Х.К.“ АД. Не се оспорва от ответната страна и още с отговора на исковата молба се сочи пред съда- че ответникът „П.Г.А.“ ЕАД е поел задължения за изплащането на чужд дълг, без да се сочат основанията за това. Навадено е от ответника възражение за нищожност на осн. чл. 26 ал. 2 пр. 4 от ЗЗД по отношение на процесното споразумение от 26.05.2017г. - поради липса на основание, като се възражава че дружеството ответник не дължи плащане на претендираното вземане.

С разпоредбата на чл. 26 ал. 2 пр. 4 от ЗЗД се предвижда, че договора е нищожен при липса на основание. Основанието е типичната, характерна, непосредствена цел, която се преследва с предоставянето на имуществена облага при сключването на дадена сделка. Основанието се определя от страните в границите на дадената им от закона свобода, доколкото не противоречи на повелителни норми на закона и добрите нрави. За съществуването на основанието се заключава от съдържанието или от типа на сделката, без да е необходимо то да се посочва изрично. В нормата на чл. 26 ал. 2 изр. 2 ЗЗД е установена оборимата презумпцията, че основанието се предполага. Тази презумпция се отнася до основанието/каузата, причината, типичната цел на договора/, който се претендира да е нищожен поради липса на основание. В тежест на страната, която се позовава на нищожност

на договора поради липса на основание, е да установи такава липса, за което следва да проведе пълно и главно доказване. В настоящия казус на липсата на основание на процесния договор се позовава ответника, поради което неговата е доказателствената тежест да обори установената в нормата на чл. 26 ал. 2 изр. 2 ЗЗД презумпция за наличие на основание на договора /Решение № 721 от 03.01.2011г. по гр.д. № 401/2009г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК и др.).

При преценката дали е налице нищожност на споразумение от 26.05.2017г., въззивният съд счита че от особена важност е обстоятелството, че със сключването на процесното споразумение ответника „П.Г.А.“ ЕАД, е поел задължението за изплащане *на чуждо задължение*- това на третото лице помагач по делото- „П.Г.Х.К.“ АД. В този случай под основание за сключване на споразумението, следва да се приеме целта, поради която дружеството ответник се е задължил към кредитора заради същинския длъжник по задължението. Основанието в този случай се крие във вътрешните отношения между длъжника и третото лице поело задължението за плащане на чуждия дълг към същия кредитор. Тази кауза може да е най- различна- *obligandi', solvendi, donandi causa*. Тъй като с процесното споразумение не е налице обективна новация- промяна на параметрите на задължението съществуващо между кредитора Вл.В. К. и длъжника „П.Г.Х.К.“ АД, въз основа на трудов договор от 09.11.2009г., с него са поети задължения от подписалите го страни, но споразумение от 26.05.2017г. не е каузално и в него липсва основание. Със сключването на процесното споразумение от 26.05.2017г., ответникът „П.Г.А.“ ЕАД чрез своя представител частично е осъществил и е обещал едно правно действие- заплащане на задължението по чужд дълг, което има своята правна причина, която съставлява основанието за сключеното споразумение, тъй като тя именно очертава онзи мотив, за постигането на целения правен резултат. Поради изложеното не може да се приеме, че от определянето на процесното споразумение/имащо характер на установителен договор/, като абстрактно или каузално, ще зависи от наличието или липсата на основание на страните по самото споразумение. Обстоятелство че със сключеното споразумение може да се обслужват различни клаузи- както между кредитора и длъжника по трудовия договор /от който е възникнало задължението/, така и между дружеството ответник и третото лице помагач, поетото задължение за заплащане на чужд дълг, определя сключеното споразумение като абстрактен установителен договор. В настоящия случай вътрешните отношения между ответника „П.Г.А.“ ЕАД и третото лице помагач- „П.Г.Х.К.“ АД, не са известни и не се установяват от събраните по делото доказателства. В редица решения на ВКС се приема, че поемането на дълг може да бъде и без правно основание, тъй като към момента на неговото плащане от третото лице, това нито обогатява длъжника по договора от който вземането произтича, нито обеднява третото лице, поело задължението да плати чужд дълг. Възникването на вътрешни отношения между длъжника и третото лице поело задължение да плати дълга му, могат да възникнат в един по- късен момент- едва след изпълнение на поетия дълг от третото лице, и то при условие че до този момент дълга не е погасен на някакво друго основание./Едва след плащане на чуждия дълг, за третото лице извършило плащането по сключеното споразумение, може да възникне възможност за претенция във

връзка с неоснователно размястване на имущество, тъй като в този случай може да е налице неоснователно обогатяване по смисъла на чл. 55 от ЗЗД./

Поради изложените съображения от фактическа и правна страна, съставът на ОС Благоевград счита, че сключеното между страните по делото споразумение от 26.05.2017г. няма каузален характер, поради като същото няма основание. Основанието за плащане на чужд дълг ако има такова, се корени в отношенията между ответника „П.Г.А.“ ЕАД и третото лице помагач- „П.Г.Х.К.“ АД, но по делото не се установява дали такова е налице към момента на подписването на споразумението от 26.05.2017г.. Не е спорно между страните по делото, а установява се и от събраните по делото доказателства, че основанието за задължението за плащане е неизплатено допълнително трудово възнаграждение/комисионни за сключени сделки с недвижими имоти/, въз основа на чл. 5 т. 3 от Трудов договор от 09.11.2009г., сключен между Вл.В. К. и „П.Г.Х.К.“ АД. Основанието за плащането по трудовия договор не е оспорено от ответната страна и същият е действителен до момента на прекратяването му по взаимно съгласие, тъй като трудовото правоотношение не е обявено от съда за недействително на някое от законовите правни основания за това.

В нормата на чл. 26 ал. 2 изр. 2 ЗЗД е установена оборимата презумпцията, че основанието се предполага. Тази презумпция се отнася до основанието - каузата, причината, типичната цел на договора, който се претендира да е нищожен поради липса на основание. В тежест на страната, която се позовава на нищожност на договора на основание чл. 26 ал. 2 пр. 4 от ЗЗД, е да установи липсата на основание на договора. В случая на липсата на основание на процесното споразумение от 26.05.2017г. като основание за нищожност се позовава ответника, поради което негова е доказателствената тежест да обори установената в нормата на чл. 26 ал. 2 изр. 2 ЗЗД презумпция за наличие на основание на договора /Решение № 721 от 03.01.2011г. по гр.д. № 401/2009г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК и др.).

Въззивният съсътва на ОС Благоевград разглеждащ делото счита, че в случая ответникът, който е направил възражение в отговора на исковата молба за нищожност на споразумението, поради липса на основание по чл. 26 ал. 2 пр. 4 от ЗЗД, не е провел успешно такова обратно доказване, като не е оборена презумпцията на чл. 26 ал. 2 от ЗЗД. Въззивният съд намира, че процесното споразумение от 26.05.2017г. не е нищожно на соченото от ответника основание- чл. 26 ал. 2, пр. 4 ЗЗД. Споразумението като абстрактен установителен договор, установяващ правоотношения между страните относно разсроченото заплащане на едно чуждо задължение, не изисква изследването на каузалните правоотношения между страните, като липсата на основание би могло да касае само вътрешните отношения между ответника „П.Г.А.“ ЕАД и третото лице помагач „П.Г.Х.К.“ АД. Ето защо възражението за нищожност, наведено от ответника по делото на осн. чл. 26 ал.2 т. 4 от ЗЗД е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Процесното споразумение от 26.05.2017г. не е нищожно поради липса на основание или на друго от основанията за нищожност, предвидени в чл. 26 от ЗЗД. Същото не е оспорено от страните по делото досежно неговото съдържание и автентичност, поради което същото е

произвело своето obligatorно действие и като установителен договор, обвързва страните по делото по отношение на поетите с него задължения за разсрочено плащане на задължението на „П.Г.Х.К.“ АД към Вл.В. К., основано на неизплатени допълнително трудови възнаграждения на основание трудов договор от 09.11.2009г. Споразумението е подписано от кредитора- Вл.В. К. и от представител на дружеството ответник- „П.Г.А.“ ЕАД, което е поело задължението за плащане на чуждото задължение по начина уговорен в споразумението от 26.05.2017г. Без значение е причината поради която трето лице е приело да заплаща чужд дълг. Достатъчно е че налице съгласие за това и от страна на кредитора, тъй като за Вл.В. К. не е без значение от кой ще получи плащане на дълга на „П.Г.Х.К.“ АД към него. В този смисъл процесното споразумение от 26.05.2017г. е годно основание за плащане, след като дружеството ответник е поело задължението да плати чужд дълг. За ответника „П.Г.Х.К.“ АД след подписването на споразумението, е възникнало задължението за изпълнение по уговорения в него начин- плащане на посочените суми в уговорените срокове. Освен по основание, вземането е установено и доказано и по размер, въз основа на събраните писмени доказателства и заключението на експерта по приетата СИЕ.

Тъй като всички срокове уговорени в споразумението са изтекли, то вземането за пълния му размер- 20 687.81лв. е станало изискуемо и дължимо, поради настъпил падеж. Ищецът е изпратил до ответника покана за доброволно изпълнение на паричното задължение, като го е поканил да плати дължимата сума от 20 687.81лв., в срок до 20.04.2018г., но доброволно плащане от ответника по делото „П.Г.А.“ ЕАД, за поетите от него задължения за плащане на чужд дълг със споразумение от 26.05.2017г. не е последвало.

По изложените съображения, въззивният състав на ОС Благоевград намира предявения иск с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415 от ГПК за основателен и доказан, като същият следва да бъде уважен, като бъде прието за установено в отношенията между страните по делото, че „П.Г.А.“ ЕАД дължи на Вл.В. К., плащане на чужд дълг- неизпълнено задължение на третото лице помагач- „П.Г.Х.К.“ АД към Вл.В. К., съставляващо неизплатено допълнително трудово възнаграждение на основание трудов договор от 09.11.2009г., в размера на 20 687.81лв., което е предмет на издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1373 от 13.03.2020г. по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК пред РС Р..

Обжалваното Решение № 503073 от 20.10.2021г., постановено по гр.д. № 632/2020г. по описа на РС Р., е неправилно и същото на осн. чл. 271 ал.1 от ГПК следва да бъде отменено от въззивния съд.

Съобразно разпоредбата на чл. 78 ал.1 от ГПК, разноските на ищеца- Вл.В. К., направени пред първата съдебна инстанция, следва да бъдат заплатени от ответника- „П.Г.А.“ ЕАД тъй като предявения иск с правно основание чл. 422 от ГПК е уважен от съда изцяло. Съобразно дадените указания с т. 1 от ТР № 6/2012г. на ВКС по т.д. № 6/2012г. на ОСГТК, упълномощаването на адв. И.Д. Р., е доказано въз основа на представен Договор за защита и съдействие, като следва да се приеме за доказано и извършено плащането на договорената

сума, тъй като само действително платените разноси подлежат на възмездяване, съобразно чл. 78 от ГПК. Следва да бъде осъден „П.Г.А.“ ЕАД да заплати на Вл.В. К., сумата 1 100лв. за адвокатски хонорар и сумата 413.80лв. за внесена за разглеждането на делото пред първата съдебна инстанция- държавна такса, съобразно списък за разноските по чл. 80 от ГПК, представен по делото пред РС Р..

Съгласно т. 11г от ТР № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК, гражданският съд разглеждащ предявения иск по чл. 422 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като разпредели разноските съобразно изхода на спора, както за гражданското, така и за заповедното производство. След като предявения иск с правно основание чл. 422 от ГПК е уважен от въззивният съд, следва да бъде осъден ответника „П.Г.А.“ ЕАД, да заплати на ищеца Вл.В. К. и сумата- 413.80лв. за платената държавна такса по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р..

Въззивната жалба е основателна, поради което с оглед изхода от делото, разноските направени от жалбоподателя пред въззивната инстанция, следва да бъдат възложени изцяло на въззиваемото дружество. Такива се претендират с въззивната жалба и за пред настоящата съдебна инстанция, но не следва да бъдат присъждани, тъй като са недоказани. Не са предствани по делото пред ОС Благоевград- списък за разноските по чл. 80 от ГПК и договор за правна защита и съдействие за установяване на уговорено възнаграждение за адвокатска защита и доказване на действителното плащане на разноси за адвокатски хонорар пред въззивната инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 503073 от 20.10.2021г., постановено по гр.д. № 632/2020г. по описа на РС Р., като неправилно и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО че „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., на адрес: гр. Р., ул. „Г.Д. ..., представлявано от Й.И.К., дължи на Вл.В. К., ЕГН ***** от гр.С., бул. “Ш.пр. ..., плащане в размера на 20 687.81лв., съставляващо неизплатено допълнително трудово възнаграждение на основание трудов договор от 09.11.2009г., което е предмет на издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1373 от 13.03.2020г. по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК пред РС Р..

ОСЪЖДА „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., на адрес: гр. Р., ул. „Г.Д. ..., представлявано от Й.И.К., да заплати на Вл.В. К., ЕГН ***** от гр.С., бул. “Ш.пр. ..., сумата 1 100лв. за адвокатски хонорар и сумата 413.80лв. за внесена държавна такса за разглеждането на делото пред първата съдебна инстанция, съобразно списък за разноските по чл. 80 от ГПК, представен по делото пред РС Р..

ОСЪЖДА „П.Г.А.“ ЕАД, ЕИК ..., на адрес: гр. Р., ул. „Г.Д. ..., представлявано от Й.И.К., да заплати на Вл.В. К., ЕГН ***** от гр.С., бул. “Ш.пр. ..., сумата- 413.80лв. за платената държавна такса по ч.гр.д. № 247/2020г. по описа на РС Р..

Решението е постановено при участието на третото лице помагач- „П.Г.Х.К.“ АД.

Решението на съда подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от връчването му на страните, през ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____